

LBRIS

We know
books

Bedros Horasangian

Laptopul lui Dr. Love

EDITURA CARTEX

Coperta: Mădălina Pricop

Imagine coperta I: Jean-Siméon Chardin,
Le panier de fraises des bois
(ulei pe pânză, circa 1760)

Redactor: Lucian Pricop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HORASANGIAN, BEDROS

Laptopul lui Dr. Love / Bedros Horasangian ;
București : Cartex, 2023
ISBN 978-606-9604-48-9

821.135.1-1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- O.P. 4, C.P. 184, București

Își găsisese o ocupație, una oarecare.

Îi oferea șansa să treacă timpul mai ușor.

Era în sanatoriu de câteva luni bune și urma să mai stea încă o perioadă nedeterminată. Cel puțin așa i s-a spus. El nu a fost consultat. Dezintoxicare, tratamente antidepresie, insomnii, stări de panică, urmate de proceduri speciale ca să scape de sevraj și dependența de droguri. Nu era simplu. Dar câte nu i-au mai găsit și medicii!... Parcă toți prietenii se uniseră ca să-l salveze. Salveze de cine, de ce? Cine pe lumea asta nu fumează, nu bea, nu consumă droguri, Dumnezeu știe ce face pe ascuns fiecare. Nici tânăr nu prea mai era. Ce avea el de făcut? Să fie cuminte, cică. De restul se ocupă ceilalți. Lumea din jur. Societatea. Care societate?

Pentru reușita completă a tratamentului, spuneau medicii. Încurajați, în mod cert, de progresele remarcabile făcute de pacientul lor.

Remarcabile?

O-la-la!

Era un om liber.

Acum a devenit pacient.

Cum așa?

Chiar așa.

Vorba vine.

Cuvinte.

Cuvintele nu spun uneori mai nimic. După două încercări de sinucidere – evident, nereușite – era obligat să urmeze un lung tratament de recuperare. Însă nu voia să ia niciun fel de antidepresive, refuza orice medicație. La ce bun? Lungi plimbări în aer liber, lecturi, muzică, regim alimentar vegetarian, fără cafea, atenție la gluten, câte și mai câte, sugestii și recomandări, fără țigări și alcool, nici pomeneală de așa ceva. Doar laptopul. I se dăduse voie să aibă cu el micul lui computer. Portativ. Un Laptop. Laptopul îi oferea contactul cu lumea. Cu universul. Cu el însuși. Ai fi zis că nu suferă de nimic. Dar cine poate fi sigur de ce este în sufletul fiecăruia? În lăuntrul omului, în burta, în ficatul, în capul sau în imaginația lui? Dincolo de politețea cu care-i păcălea și pe medicul curant și pe psihologii care tot veneau pe capul lui ca *să-i amelioreze starea*, ziceau ei. Ce să ameliorezi când simți că s-a ales praful de tot și toate. Atârni de un fir de ață. Dar viața. Merge înainte. Se poate opri oricând. „Facem pași mari...” și el le râdea în barbă, hihihih, îi păcălea pe toți cu politețea lui rece și zâmbitoare. Zâmbăreață. E un om cumsecade, ziceau toți specialiștii, cadrele medicale, dar și cei care îl cunoșteau, cât de cât. Hm, cum și cât poți cunoaște un om? Mai ales internat într-un spital. Dar îl lăsa în pace. Și mai ales de când directorul sanatoriului i-a permis să aibă un laptop. Nu se mai despărțea de el. Stătea cât era ziua de lungă și tot citea și scria, și citea, și nu făcea nimic, și cine știe acum bine tot ce făcea. Se uita mereu la cer. De parcă ar fi studiat un *Atlas* sau ar fi așteptat să vină cineva să-l scoată de acolo. Când a fost găsit mort, căzut în fața intrării de la bucătărie, nimeni nu a mai zis nimic. Le-a părut rău și atât. Se întâmplă. Tocmai îi făceau fișa de externare și personalul sanatoriului, dar și

pacienții erau foarte mulțumiți de el. Un om simpatic, vesel, cultivat și cu bune maniere, cald, s-ar putea presupune, generos, mereu la zi cu tot ce se întâmplă prin lume, mereu pus pe glume, cum naiba să mai judeci oamenii după aparențe? A fost și gata, viața merge înainte. Nu s-a luat nicio măsură disciplinară sau administrativă după acest incident. Neplăcut, desigur, dar moartea face parte din viața de spital. Mai ales într-un sanatoriu cu un specific ca al lor. Cei din sanatoriu nu prea știau de ce nu se desparte pacientul lor favorit de laptop. Nici nu și-au bătut capul. O moarte este o moarte, o moarte nu dovedește nimic. Laptopul rămas după dispariția lui a fost cercetat de niște procurori. Dar apoi a fost abandonat și zace într-o magazie de la ambulatoriu. Omul nu avea niciun fel de rude și nimeni nu a revendicat lucrurile rămase – puține și oricum fără valoare – după pacientul decedat. Inclusiv laptopul, câteva cărți, o lanternă, o hartă a Europei și un radio portativ.

Direcția spitalului tot speră să apară un medic tânăr care ar putea utiliza laptopul cu folos.

Radioul e folosit de femeile de la spălătorie.

(Lipsesc parte din întrebări și răspunsuri.
Avem aici doar ce a mai rămas.)

Sunt elevă – nu prea am note bune, dar știu să mă îmbrac frumos – în clasa VI-a. Clasa VI-a C. Am un prieten bun într-un coleg de școală din a VI-a M și un iubit, nu spun câți ani are pentru că sunt minoră, în blocul în care locuiesc la parter. Acum m-am îndrăgostit de un alt coleg de școală și vecin de bloc – stă la scara 12-a – pe care îl ignorasem până azi. Mi-a zâmbit atât de frumos că am rămas îndrăgostită. Nu știu ce să fac, nu am telefonul lui mobil că-l căutam. Help!

Mioara

Sunt proaspăt eliberat condiționat, iubesc o fostă deținută de la Mislea și ea eliberată condiționat – ne-am cunoscut în gara Ploiești Sud – și ne-am plăcut de la început. Problema e că nu avem o locuință unde să începem o viață nouă și nici nu știm cum să accesăm Programul Prima Casă sau să apelăm la Fonduri Europene. Ar fi o soluție să plecăm în străinătate, dar nouă ne place în România. Menționez că avem serviciu amândoi, dar nu bani suficienți pentru o casă. Ne puteți ajuta cu un sfat, chiar dacă în domeniul imobiliar și nu în cel sentimental? Mi-a vorbit frumos despre dvs. un fost coleg de celulă de la Poarta Mare închis pentru viol, un om deosebit de sensibil.

Cornel

Stau pe Bulevardul Averescu nu departe de spitalul Elias. Așa mi-a venit ideea cu pseudonimul mareșalului, pe mine mă cheamă altfel, dar locuiesc în acest cartier de mic copil. Nu vă mai rețin decât cu o întrebare, puțin cam delicată. Oare produsul Viagra, pe care îl folosesc cu spor de ani buni, ar putea atenua și durerile articulare dacă folosesc mai multe pastile concomitent? Sufăr de poliartrită și coxartroză și am mari dureri în perioadele fără activitate sexuală.

Întreb, mă scuzați, poate e o ipoteză hazardată.

Vă rog mult un răspuns competent și fără glume. Sunt contabil de meserie, prefer exactitatea.

Averescu

Nu mai vreau să merg la școală din cauza Iuliei. Mă enervează mereu, eu o întreb ceva, ea nu se dezlipește de telefonul ei mobil nicio secundă. Se uită la toate prostiile, nu ca mine care stau doar pe jocuri. Cum să fac să nu mă mai enervez?

Nelu

Sunt văduv de 20 de ani, acum am 81, dar mă țin bine, doar părul nu mai este abundent ca odinioară, restul e OK. Am toate organele abilitate la locul lor – apendicul l-am scos la termen când orice amărâtă de apendicită dădea în peritonită și în infecție pentru că nu existau prea multe antibiotice. Permiteți să raportez, am fost și rămas militar de carieră, nu mă dezic de nimic, chiar dacă am servit Patria Română și regimul comunist – am fost și membru PCR, soția, mereu

casnică, nu. Sunt f. interesat de medicamente și de noile tratamente, sunt la zi cu tot ce apare. Mai nou aș vrea acum să mă însor din nou. Dar am o mare nedumerire, îndoială, cum să spun, viitoarea soție are 20 ani. A învățat bine la școală, a luat și bacalaureatul, dar eu aș vrea să am copii. Ea este împotriva pentru că vrea să intre în PSD – asta puteți șterge! – să facă politică în folosul oamenilor, și nu copii. De aici, n-aș zice certuri, dar a apărut această mică problemă pe care nu știu cum s-o gestionez. Poate mă ajutați dvs. Să trăiți, aștept răspunsul oficial al dvs.

Gabriel

Sunt din Ditrău, etnic maghiar, dar la mine vorbit bine rumaneste. Am prieteni și sași și secui, dar acum mare pacoste pe capul meu, m-am îndrăgostit de fata unui cetățean din Sri Lanka. Nu știam unde vine, e fostul Ceylon, nu cred că sunt maghiari pe acolo. Chestea nasoală – asta nu știu cum e spus bine pe maghiarește e ca mama și tata la mine nu suportă ideea ca eu să am iubită – e frumoasă, ce mai, și cu ochi albaștri ca unguoaicele noastre – din Africa. Acum, de când cu conflictul etnic de la fabrica de pâine de la noi din Comuna Ditrău, jud. Harghita, problem meu este și mai complicat. Ce să fac? Nu puteți influența dvs. opinia publică de la România să mă ajute în acest caz grav de mare iubire? Eu la anul plec la studii în Marea Britanie și vreau să însor cu fata draga înainte de pune la drum.

Iertat fie mine pentru deranj mare.

Laszlo Molnar

Cred că avuși, bre, dreptate să nu mai număr dățile și să bag la socoteală când ne certarăm. Dar una, două, revine la subiect. Acut. De fiecare dată tot revine la un subiect foarte sensibil pentru mine, vreau să zic și d-aia ne-ncontrarăm. Începui să-mi aduc aminte în fiecare secundă, zi, ceas, de pricinile ce le am să mă cert cu el. Și întreb și eu: Muică, cum aș putea să scap de tărășenia asta? Nu știu și pace. Pricep eu, da nu găsesc calea.

Emilia

Dragă Emilia,

Cearta nu duce la nimic bun. Trebuie găsită o soluție „negociată” sau poate e nevoie de o măsură radicală. O despărțire brutală, intempestivă, cum să zic, așa de-odată, fără menajamente. Dacă nu mai merge deloc căruța, o să vă chinuiți reciproc. Vei suferi la început. Apoi viața va intra pe un alt făgaș, poate mai bun, senin, cu alte bucurii. Nu ar avea rost să vă chinuiți reciproc la infinit. Poate sunt și alte variante pe care te las să le descoperi, dincolo de aproximațiile mele amicale.

Moș Nicolae și Dr. Love vă urează multe bucurii.

De fapt, nu sunt sigur de nimic. Ar trebui să ies de aici și să-mi refac viața. Atât cât mi-a mai rămas din ea. Plecatul în USA nu cred că mi-ar fi de folos. Nu mă trage așa către niciunde. Nu știu ce mi-ar mai putea fi de folos. Gând mereu către nicăieri. Nowhere Man in Nowhere Land.

Suntem împreună de 10 ani, suntem căsătoriți de 5. Nu avem copii. S-a întâmplat ceva între noi, el a avut o altă aventură cu o femeie măritată și ea. Au trecut aproape doi ani de atunci, dar pe mine încă mă doare. Până la acel moment aveam o încredere oarbă în el și în relația noastră, însă, după acel incident, parcă s-a rupt filmul. Îl iubesc în continuare, dar am senzația că mă minte, că încă mai are pe cineva. Ne-am certat de multe ori din această cauză, mie mi se pare că mă înșală, el neagă mereu și îmi spune că am o idee fixă, o obsesie. Apoi renunț și nu mai am îndoieli o bună bucată de vreme, încerc să nu mă mai gândesc la asta și să am încredere în el. După câteva săptămâni sau luni îmi revin bănuielile și gândurile negre. Și iar ne certăm. Am impresia că nu mă mai iubește ca la început, deși se poartă frumos cu mine. Am impresia că suntem buni prieteni și parteneri într-o echipă, dar nu suntem iubiți. Mi se pare că a dispărut scânteia, nici dragoste nu mai facem așa des, de fapt chiar destul de rar. Ce să fac? Oare mă mai iubește? Nu știu ce să cred, uneori mă simt mințită și simt că stă cu mine din obișnuință. Și nu vrea să mă facă să sufăr. Oare este posibil ca un bărbat să aibă două iubite în același timp și să potă minți timp îndelungat? Sau poate nu are pe cineva, dar s-a plictisit lângă mine și totul a devenit rutină, încât merge înainte din inerție. Am nevoie de un sfat, vă rog. Nu vreau să îl pierd, îl iubesc, dar toate aceste îndoieli care îmi sapă în suflet mă fac să mă simt în nesiguranță. Îmi doresc o relație frumoasă și copii, o familie fericită alături de el. Vă rog să mă ajutați. Mulțumesc.

Bianca

Dragă Bianca,

Sigur că nu e simplu să scapi de nesiguranță și incertitudini. Încearcă să te vindeci. Singură. Poți să-ți revii din propria-ți cenușă, contează pe memoria ta afectivă. Iartă și uită, dacă tot îl iubești. Vă iubiți. Sigur că intervine o anume uzură și în plan erotic, aici se pot inventa destule, dar nu despre seri cu lumânări aprinse și *dessous-uri* – lenjerie intimă, scuze – mai sexy este vorba. Ci de acel fluid invizibil care să vă facă bine la amândoi, că sunteți împreună și în bucătărie, și în sufragerie, și la fereastră uitându-vă la frunzele uscate ale toamnei și zâmbindu-vă. De ce nu? Și dacă faceți și un copil viața va urma alt curs. Cu bune și rele, deopotrivă. Puțin curaj și multe bucurii de sărbători.

Dr. Love

Doctorul Smarandache prietenos și foarte cald cu mine. A înțeles bine criza mea de nervi de ieri și ieșirea violentă față de dr. Manoliu. Un tâmpit cu ifose de mare umanist. Nu pricepe nimic din suferința oamenilor. Nici din meseria lui de medic. Adevărul e că nu trebuia să-l sperii că-l pocnesc. S-a speriat ca prostu' când l-am amenințat că-l mușc de-o ureche. Mă pufnește râsul când mă gândesc la mutra lui atunci când striga după ajutor. Eu mai râdeam atunci când au apărut și surorile. Le-am spus că nu s-a întâmplat nimic. Dr. Manoliu a confirmat și m-au lăsat în pace. Măcar atât.